

loom on kermeminne jookšma, kui sinna kahhe-
jalgne tedda kiini püüdma.

Agga sinna aäna temmale püšfirohho laeng
kasuka siise, ja peästad sega omma karjalomad
hiemsast surmast; ja tenid peälegi weel wõõlmõl-
dri herra käest käš rubla hõbbe wanna metša
eest, ja üks rubla halli poia eest.

Agga siiski wata omma püšfirohho prufimise-
jures ka ette, et sa mitte aatatto rohto ei panne
püšfiraia siise, ja et mitte wahhest paio wasšikas
irwitelledes omma pead taggasi ei wäna, egga sind
naera, ja sinna isse sest liiglaengo pörrotamisest
põsse wasto hopi ei saa, et so werrine pea tagga-
pole mahhafukkub. Sesamma rohhoenne on pealt
näbha kül kui ei middagi, agga temma seestpidine
wäggi on suur ja hirmus.

Sedda hirmsat wägge sai ka se mees —
Warts — tunda, kes püšfirohho 500 aasta eest
koggematta ülesleidis.

Temma olli ommal elloaial ka nattokesse
tohtriammetit pidanud, ja teggi keiksuggust rohto
haigetele walmis, nago apteekrid liinas tewad.
Ta tampis, ja seggas, ja fetis, ja — mõtles.

Sest ilma mõtlematta inimenne on kui se loom,
mis Pernomehhed kutsuwad „Weis“, ja Willandi
rahwas „Tõbras“.

Mehhene olli siis ka ford kollast weewlit,
ja walget salpetrit ning muste süsi kofkotam-
pinud ühhe waskmõrsri sees, ja et taal muud tegge-
mist jälle wahhele tulli, jättis esimesse töd seisma,
panni kiwi mõrsri peale, ja tallitas, künal ka,
omma apteeki kõgis.

Koggematta mõrsrist mõdamines kukkus
küündla otsast nattoke põllewat tahti waskmõrsri
siise, kus se seggatud must rohhi sees. Korraga:
P r a u g h t, üks mürrin, nago laggi üllewalt
mahhatulleks, kiwi wasto lagge, tubba täis tuld.

W a r t s i k e n n e kukkus esimesest ehmatusest
otsego poolurnud mahha, seäni kui aega möda
jälle omma wiis meelt kätte sai, ja maast wõis
ülestõusta.

Müüd olli temmal pärrast sedda suurt ehma-
tust jälle suur süddame rõõm, et ta jälle ühhe ue
asja olli ülesleidnud, kennest enne ükski seal maal
ei teadnud egga tuunud.